

Inleiding

Fijn om in dit huis te zijn, waar de deur openstaat!
Waar we komen om onze harten te verwarmen,
weer van toekomst durven dromen. Ondanks de pijn van de corona die
weer grote en kleine teleurstellingen met zich mee brengt.

Dat er herkenning is bij elkaar.
Soms verschuilen we ons achter een glimlach: hoe gaat het, ja goed...
Maar achter de maskers zitten de oude herinneringen, weggestopte pijn,
onze vroegere kwetsuren.
Maar we houden het onder controle, soms zo goed, dat je je het niet eens
bewust bent.

Vandaag horen we over een vrouw die zich bewust is van haar masker,
maar na 18 jaar wil zij er niet meer voor weg vluchten.
En dán is er iemand die haar ziet, die zonder oordeel naar haar kijkt.
Die niet bang is om haar tranen te zien, bang dat er zelf iets bij hem
aangeraakt wordt. Met volle aandacht kijkt hij haar aan en vraagt, na 18
jaar, hoe is het nú met je?

Laten we een moment stil zijn, om alle pijn,
verdriet en ongemakken die we zelf dragen
hier neer te leggen.
Laten we aanwezig komen, met alles wat is...
mag stilte ons overkomen

STILTE

Barmhartige,
wees hier aanwezig
zoals wij hier samen gekomen zijn
om bemoediging en nabijheid
om veerkracht en wijsheid
Open onze oren, open ons hart
om de oeroude verhalen te horen
die ons mogen oprichten en doen verder gaan,
toekomst tegemoet.
Amen

Zingen we het lied van alle dagen:
alle dagen kan het moeizaam zijn, alleen of eenzaam
en toch...mogen we blijven vertrouwen
dat er ineens iemand ons écht ziet.
Soms even wordt lijden opgeschort
als wij mensen het sámen dragen...

Overweging

Het is sabbat en we treffen Jezus aan in de synagoge, de Schriften uitleggend. Ongezien is er een vrouw naar binnen gekomen. 'Ze was al 18 jaar krachteloos van geest, ze was kromgebogen en niet meer bij machte rechtop te staan.'

Zij ziet enkel de kleine ruimte om haar heen, ze heeft geen richting, geen doel. Ze is helemaal teruggeworpen op zichzelf, opgesloten in zichzelf. Ze kan de zon niet zien, of mensen om haar heen. Er is geen communicatie. Ze kan zichzelf niet oprichten, en ze voelt zich krachteloos.

Gebogen gaat zij door het leven, altijd kleiner dan zij in werkelijkheid is.

Het is een beeld voor al die mensen die gebukt gaan, onder lasten die haast niet te dragen zijn, verdriet, zorgen, een te grote verantwoordelijkheid, verlies van geliefden, of het leven zelf dat soms zo zwaar kan zijn.

Je uiterlijke houding weerspiegelt ook je innerlijke kant, je schouders laten hangen, het hoofd gebogen, ineengedoken, misschien van buikpijn, dat wat je diep van binnen voelt, daar waar je pijn zit.

Soms vragen we ons af: Als God liefde is, waarom is er dan lijden? Er is geen antwoord op. Er is alleen het grote mysterie: God kan het lijden niet wegnemen, maar blijft ons nabij in de pijn.

Maar er is daglicht, álle dagen, wat ook gebeurde...

Te midden van alle mannen in de synagoge ziet Jezus een mens in de marge; Hij vraagt haar naar voren te komen. Dat vergt voor haar enorme kracht: in zo'n mannenwereld de grens overschrijden en naar voren te gaan. Maar ze doet het, en Jezus zegt: 'Vrouw, je bent verlost van je krachteloosheid.'

Er zit ook een politieke laag in dit verhaal: het getal achttien wordt ook eerder in Lukas 13 genoemd: de achttien op wie de toren van Siloam in Jeruzalem viel. En in het achttiende jaar van Nebukadnessar, begon de ballingschap en werd Israël kromgebogen. Dat kromgebogen staat ook voor de last die na de verwoesting van de tempel qua belasting werd opgelegd. Mensen gingen gebukt onder zware financiële schulden door de Romeinse bezettingsmacht. Jezus heeft het over de satan en daarmee zinspeelt hij op die bezettingsmacht en dat mensen dáárvan bevrijdt moeten worden. Wat een lef heeft hij!

Hij is een voorbeeld van krachtig zijn in kwetsbaarheid. Want wat doet hij hier? Hij ziet de vrouw, zoals ze is en raakt haar aan. Met mededogen. Hij oordeelt of veroordeelt haar niet. Deze tedere aanraking geeft haar kracht. Veerkracht. Het is een helend gebaar en ze voelt nu ook dat die ander zegt: jij hoort erbij, ik leef met je mee.

In de voorbereidingsgroep hadden we het over bemoediging en hoe je dat kunt voelen, juist als het donker is in je leven. Ach, het zit in de kleine dingen. Dat er open naar je geluisterd wordt, zonder dat het ingevuld wordt, of weg gepraat met mooie woorden, maar dat je voelt dat die ander jou oprecht tegemoet komt, alle tijd heeft: ik ben er voor jou, zonder al te veel woorden, dat hoeft niet.
Open oren, een open hart.

Zoals Maria de Groot het zo mooi dicht:

Geef mij een mens die mij ziet,
die met mij spreekt,
die mij niet overlaat aan mijn lot.
En, mocht het zijn, een hand die de mijne omsloot.

En dan die laatste twee zinnen van haar:

Geef mij een mens die hoort,
leen MIJ een open oor.

Daarin zit zo'n mooie wederkerigheid.

Het ene moment heb jij iemand nodig die naar je luistert
het andere moment heb je zelf een open blik en een open hart voor die ander.

Zo mogen we elkaar ophelpen,
ons verdriet verzachten en meer mens worden aan elkaar!

Moge het zo zijn voor ons allen.

Moniek Siermann
14 november 2021

Moge de leegte
een vrije ruimte worden
waarin je opnieuw
blijkt te kunnen bewegen
en opademen.